

Arrest

nr. 114 236 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J.-P. DOCQUIR en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en een soennitische Koerd te zijn afkomstig van Gündegdi, behorende tot Karakoçan, provincie Elazig (Zuidoost-Turkije). U zou reeds twee jaar geleden gepoogd hebben om Turkije te verlaten om uw legerdienst te ontlopen. U zou echter in de luchthaven van Istanbul zijn aangehouden omwille van het feit dat u gebruik maakte van een vals visum. U zou vervolgens hiervoor zijn veroordeeld door de rechtbank te Karakoçan waarbij het u gedurende een bepaalde (onbekende) periode verboden werd om naar Europa te reizen. U zou uiteindelijk uw legerdienst hebben kunnen uitstellen tot februari 2013. Op 17 augustus 2013 zou u uiteindelijk uw legerdienst moeten aanvangen. Een maand vóór uw effectief vertrek uit Turkije zou uw vader u aangemaand hebben om niet uw legerdienst te vervullen maar wel om samen met de Koerden en de

moslims in Syrië, die worden uitgemoord, te vechten tegen het Syrische regime van Bashar al Assad. U zou uw vader herhaaldelijk meegedeeld hebben dat u niet in Syrië wilt gaan vechten. U zou contact opgenomen hebben met uw ooms in België dewelke u aanraadden om hen in België te vervoeegen waar er democratie heerst.

U zou ongeveer vijftien à twintig dagen vóór uw vertrek een document van vermoedelijk het Ministerie van Defensie per post ontvangen hebben waarin staat dat u als deserteur geregistreerd staat en u zich alsnog dient aan te melden voor uw legerdienst.

U zou via een tussenpersoon een visum voor België hebben kunnen bekomen omdat u zelf niet voldoet aan de voorwaarden (voldoende geld, werk, enz.) om via de geijkte procedure een visum te verkrijgen.

Op 18 september 2013 zou u uw ouderlijk huis definitief verlaten hebben.

Op 20 september 2013 bent u met uw eigen paspoort (afgegeven te Elazig op 09/11/2012) en met een vals visum voor België vanuit Antalya naar Brussel zijn gereisd.

Tijdens de paspoortcontrole op de luchthaven van Zaventem werd vastgesteld dat uw visum vals is waarna u werd meegedeeld dat u naar Turkije zou worden gerepatrieerd. Na deze confrontatie diende u een asielaanvraag in louter op basis van het feit u uw legerdienst niet wilt uitvoeren terwijl u één maand geleden hiervoor zou zijn opgeroepen.

Tijdens het interview met het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) haalt u aan dat uw oom in Turkije het document, waarin staat dat u als deserteur wordt beschouwd, naar uw oom in België heeft opgestuurd. Tot op heden heeft uw oom in België het niet ontvangen.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus en wel om volgende redenen.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u pas asiel hebt aangevraagd nadat de Belgische luchtvaartpolitie had vastgesteld dat uw visum vals is en u er op gewezen werd dat u naar Turkije zou worden gerepatrieerd (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 8 + zij bijlage 11ter). Bij de Luchtvaartpolitie geeft u tijdens uw verklaringen voor uw aanvraag politiek asiel toe dat u met een vals visum reisde waarvoor u 700 euro had betaald omdat u voorheen al via de ambassade van België een visum had aangevraagd hetgeen u echter geweigerd werd (zie werkfiche politiek vluchteling Luchtvaartpolitie NR PA/332/VVR dd. 20/09/2013). Tijdens het verder verloop van de asielprocedure wijzigt u hieromtrent uw verklaringen door te stellen dat u tot na de confrontatie door de paspoortcontrole niet op de hoogte was van het feit dat u met een vals visum reisde (zie Verklaring dd. 27/09/2013 punt 32 reisroute p. 10 + gehoorverslag CGVS, p. 6). Het hoeft geen betoog dat aan uw onwetendheid geen geloof kan worden gehecht temeer uzelf aangeeft dat u reeds in het verleden gebruik hebt gemaakt van een vals visum en u voor uw huidig visum gebruik hebt gemaakt van een tussenpersoon omdat u wist dat u niet voldeed aan de voorwaarden om een écht visum te krijgen (gehoorverslag CGVS, pp. 2, 3 en 6).

Het feit dat u vervolgens pas asiel hebt aangevraagd na confrontatie door de politie met het gebruik van een vals visum in uw paspoort, dit terwijl u in Turkije zelf al op de hoogte was van de asielprocedure, doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor vervolging in uw land van herkomst (gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw vergoelijking dat u later asiel ging aanvragen omdat u niet wist hoe exact de asielprocedure verloopt, biedt geen afdoende verschooning voor uw houding (gehoorverslag CGVS, p. 6). Er mag van een asielzoeker verwacht worden dat hij direct bescherming aanvraagt bij de autoriteiten het land waar hij aankomt en waar hij toevlucht zoekt. Het feit dat u pas asiel aanvraagt nadat u geconfronteerd werd met een mogelijke terugleiding naar Antalya (zie Vordering dd. 20/09/2013 opgesteld door de luchtvaartpolitie BRUNAT) strookt niet met de houding van een persoon die zijn land van herkomst heeft verlaten voor een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse conventie.

In verdere lijn kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtmotief, namelijk dat u door de Turkse autoriteiten gezocht worden als deserteur nadat u was opgeroepen voor uw legerdienst (zie werkfiche politiek vluchteling Luchtvaartpolitie NR PA/332/VVR dd. 20/09/2013 + zie Vragenlijst dd. 27/09/2013 vraag 3 punt 5 + gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 5). Het ongeloofwaardig karakter van dit asielmotief wordt onderstreept door het feit dat u zonder enig probleem Turkije hebt kunnen verlaten gebruikmakend van uw eigen Turks paspoort dat u recent via uw Turkse autoriteiten legaal hebt ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 4). Mocht u werkelijk worden gezocht voor dienstweigering is het totaal ongerijmd dat de Turkse overheid u de toestemming zou geven het land langs legale weg te verlaten. Beide zaken staan haaks op elkaar.

Het bedrieglijk karakter van uw relaas wordt verder benadrukt door het feit dat u aan het CGVS verklaart dat u vijftien à twintig dagen vóór uw vertrek uit Turkije een document hebt ontvangen waarin staat dat u als 'deserteur' wordt beschouwd - wat des te meer klemmt met uw illegale uitreis - en u alsnog uw legerdienst dient te vervullen (gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl u tijdens het invullen van uw Vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor met het CGVS hier met geen woord over gerept hebt (zie Vragenlijst dd. 27/09/2013 vraag 3 punt 5). Geconfronteerd met deze toch wel zeer opvallende lacune in uw relaas werpt u op dat u wel degelijk gezegd hebt dat u dit document als bewijs hebt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw Vragenlijst is echter voorgelezen waarbij u geen verdere opmerkingen had behalve het feit dat het mogelijk is dat er een rechtszaak is omwille van het niet uitvoeren van uw legerdienst doch bent u dit niet zeker (zie Vragenlijst dd. 27/09/2013 vraag 3 punt 8). Ook aan het begin van het gehoor met het CGVS gaf u aan dat het invullen van uw Vragenlijst door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen, alles correct genoteerd is en u alle essentiële elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag hebt aangebracht (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). Het niet eerder vermelden van het bestaan van dergelijk document nl. dat u beschouwd wordt als deserteur, doet andermaal afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van dit element binnen uw asielrelaas. Overigens, tot op heden kan u dit document ook niet voorleggen (gehoorverslag CGVS, pp. 5, 6 en 9).

Daarnaast dient nog te worden aangestipt dat uw motivatie om uw legerdienst niet te willen vervullen allesbehalve afdoende noch doorslaggevend is en bovendien niet strookt met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd (zie blauwe mapje). U beweert dat u als inwoner van het Oosten sowieso zal worden ingezet in het Oosten en u niet tegen Koerden wil vechten (gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4). Er dient echter te worden benadrukt dat volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, de plaats waar een dienstplichtige zijn legerdienst moet vervullen, op willekeurige wijze wordt toegekend, namelijk per computer. Hierbij houdt men geen rekening met de etnie van de betrokkenen. De taken van de dienstplichtige luiden als volgt: administratieve taken voor het leger, inclusief het onderhoud van de installaties en de rol van chauffeur, taken bij de Jandarma, die instaat voor de veiligheid buiten de steden, toezicht in musea en andere openbare gebouwen en een indeling bij de Peace Keeping Forces in het kader van de NATO. Naar aanleiding van het stijgende aantal communiqués over het overlijden van dienstplichtigen in de context van de strijd tegen de PKK uitten de pers en de bevolking steeds meer kritiek op het feit dat dienstplichtigen worden ingezet voor de gevechten tegen de rebellen. De AKP, de meerderheidspartij in de huidige regering, was trouwens het meest gevoelig voor die kritiek, vooral omdat zich onder de families van de dienstplichtigen een groot aantal van haar kiezers bevond. Tijdens de tweejarige vergadering van de Hoge Militaire Raad (YAS) in november 2007 was de exclusieve inzet van beroepssoldaten in de strijd tegen de PKK een van de hoofdpunten op de agenda. De bedoeling was om zes bijkomende beroepseenheden op te richten met elk 1500 soldaten die hun dienstplicht al hadden vervuld. Die brigades worden op dit ogenblik nog ingezet voor aanvalsoperaties tegen de PKK. Turkije had overigens geen enkel probleem om mannen voor die beroepseenheden te vinden. In 2007 hadden meer dan 25.000 Turkse burgers zich al kandidaat gesteld voor die eenheden en ongeveer 1.500 van hen werden uiteindelijk geselecteerd. Bovendien zouden in 2008 meer dan drieduizend bijkomende beroepssoldaten in functie zijn getreden.

Sinds begin 2008 zou Turkije geen dienstplichtigen meer rekruteren als reserveofficieren in de commandbrigades om tegen de PKK te vechten.

Eind september 2009 verklaarde de woordvoerder van de generale staf dat de hervormingen werden voortgezet en dat in 2010 vijf beroepsbrigades operationeel zouden zijn. De dienstplichtigen maken geen deel meer uit van die brigades en krijgen veeleer taken bij de interne veiligheidsbataljons toegewezen, zoals terrorismebestrijding in de steden. De woordvoerder bevestigde eveneens dat de professionalisering van de Jandarma, waarvoor dienstplichtigen ook worden ingezet, al een feit was en dat alle speciale eenheden van de Jandarma al volledig uit beroepssoldaten bestonden. In augustus 2010 was de hele professionaliseringsoperatie van die brigades afgelopen en zouden de laatste vrijwillige soldaten de opleiding hebben voltooid. Eind 2010 waren die commandbrigades vervolgens compleet en bestonden ze uit 18.000 beroepssoldaten.

In juli 2010 kondigde het Turkse leger een nieuw plan aan om het personeel van de grensposten eveneens te professionaliseren en de grensposten niet meer door dienstplichtigen te laten bewaken. Eind 2011, begin 2012 werden ongeveer vijfduizend beroepssoldaten opgeleid om die grensposten te bewaken. Eind 2011, begin 2012 werd deze professionalisering van het Turkse leger voortgezet. Volgens de chef van de generale staf heeft het leger nog meer belangrijke maatregelen genomen om de professionalisering voort te zetten. De heroriëntatie naar een beroepsleger is een absolute prioriteit voor het leger in de komende jaren. Infanterietroepen worden op dit moment in professionele commandbrigades omgezet en de rijkswacht heeft voortaan eveneens een commandbrigade. In november 2012 liet de staf van het Turkse leger weten dat geen enkele

dienstplichtige nog naar de gevechtszones van het zuidoosten zou worden gezonden. Alleen beroepssoldaten zouden naar die regio's worden gezonden. Het leger had al grote inspanningen geleverd om te vermijden dat dienstplichtigen in de gevechtszones zouden worden opgesteld. In de toekomst zou deze praktijk totaal uitgesloten zijn. Op dit ogenblik loopt het hervormingsprogramma Kuvet 2014 (Force 2014): dit programma heeft de vervanging van dienstplichtigen door beroepssoldaten tot doel. Niettemin worden nog steeds dienstplichtigen opgesteld in het zuidoosten van Turkije: in de legerbasissen, grensposten, observatieposten van de Jandarma en gelijkaardige bestemmingen. Het risico dat men in dit kader loopt, is rechtstreeks evenredig met de intensiteit van de aanvallen van de PKK. De dienstplichtigen worden niet meer betrokken bij aanvalsmisssies. De dienstplichtigen worden echter wel nog betrokken bij verdedigingsmisssies, zoals bewaking op observatieposten. Merk echter op dat minister van defensie Ismet Yilmaz in november 2012 verklaarde dat men geen dienstplichtigen meer naar de gevechtszones zou zenden.

Hoewel het volgens informatie waarover het CGVS beschikt (vgl. het antwoorddocument dat bij het dossier werd gevoegd), mogelijk is dat dienstplichtigen werden toegewezen aan de commandobrigades, ging het alleen om reserveofficieren. Deze dienstplichtigen werden nauwgezet gescreend en alleen zij van wie de loyaliteit ten opzichte van de Turkse staat niet in vraag kon worden gesteld, werden naar die eenheden gezonden. Bovendien werden de personen die al asiel in het buitenland hadden aangevraagd, niet beschouwd als bijzonder loyaal ten opzichte van de Republiek Turkije en werden dus niet in aanmerking genomen om deel uit te maken van die troepen.

Met betrekking tot de risico's die verband houden met het vervullen van de legerdienst in een grenspost met Irak, kan ten slotte worden bevestigd dat de risico's afhangen van de mate en de aard van de activiteiten van de PKK. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat slechts een klein percentage dienstplichtigen effectief aan die posten wordt toegewezen, dat het Turkse leger begonnen is dit soort taken te professionaliseren, waardoor de dienstplichtigen bijgevolg worden uitgesloten van dergelijke strategische posten en dat deze posten slechts werden toegewezen aan "loyale en honderd procent betrouwbare" dienstplichtigen. Zoals hierboven werd vermeld, worden personen die in het buitenland asiel hebben aangevraagd, niet als loyaal beschouwd. (Turkije beschouwt de asielaanvraag namelijk niet als een subversieve daad maar is van oordeel dat het getuigt van weinig loyaliteit ten opzichte van de Turkse staat). Bijgevolg lijkt uw mogelijke vrees te moeten vechten tegen andere Koerden bij het vervullen van uw dienstplicht niet gegrond.

Tot slot dient er nog te worden aangestipt dat u op zich niet tegen het uitvoeren van uw legerdienst bent maar dat uw vader er de voorkeur aan gaf aan uw deelname aan de oorlog in Syrië (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Wat dit laatste betreft, tevens de hoofdrede van uw vertrek, , namelijk door uw vader onder druk te zijn gezet om de Koerden in Syrië bij te staan in de oorlog tegen het regime van Bashar al Assad (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7), dient te worden vastgesteld dat ook hieraan geen geloof kan worden gehecht. Zo is het totaal niet aannemelijk dat uw vader u naar Syrië zou sturen om de Koerden bij te staan in hun oorlog tegen Bashar al Assad (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7) terwijl uit algemene info over Syrië blijkt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, dat de Syrische Koerden geviseerd worden door de terroristen zoals Jabhat al Nusra en Al Qaeda die tegen het Syrische regime vechten en waarover de president van Iraakse Koerdistan Barzani recent te kennen heeft gegeven de Koerden in Syrië te zullen steunen in de strijd tegen de islamisten (zie blauwe mapje). Het ongeloofwaardig karakter van dit element binnen uw asielsrelaas wordt verder onderstreept door het feit dat u geen andere voorbeelden van personen kan geven die vanuit Turkije naar Syrië zijn gegaan om te vechten en dit omdat u niet in geïnteresseerd was in deze personen omdat u niet kan begrijpen dat mensen willen gaan vechten. U had louter mensen in Karakoçan over dit onderwerp horen praten (gehoorverslag CGVS, p. 8). In uw Vragenlijst daarentegen verklaarde u dat u een paar mensen rondom u kent die naar de oorlog in Syrië zijn geweest en dat de mensen rondom u druk op u begonnen te zetten om naar de oorlog in Syrië te gaan alsook uw vader (zie Vragenlijst dd. 27/09/2013 vraag 3 punt 5). Deze discrepantie is nogmaals een bevestiging van het bedrieglijk karakter van dit asielsmotief. U kan verder ook geen duidelijk antwoord bieden op de vraag waarom uw vader pas één maand vóór uw definitief vertrek uit Turkije u aanmaande om deel te nemen aan de oorlog in Syrië en nooit voorheen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Tot slot dient te worden opgemerkt dat u in uw verklaringen voor de Luchtvaartpolitie met betrekking tot uw asielaanvraag geen enkele allusie gemaakt hebt op uw interpersoonlijk probleem met uw vader die u naar de oorlog in Syrië wilde sturen (zie werkfiche politiek vluchteling Luchtvaartpolitie NR PA/332/VVR dd. 20/09/2013). Geconfronteerd met deze omissie, die daarenboven de hoofdrede van uw vertrek uit Turkije blijkt te zijn, vergoelijkt u dit door te stellen dat het eerste element dat bij u opkwam ter ondersteuning van uw asielaanvraag om zo een repatriëring naar Turkije te vermijden dit van 'dienstweigeraar' was (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het hoeft geen betoog dat dit geen afdoende verschooning biedt voor dergelijke lacune en minstens de indruk

wekt dat u om het even wat zou hebben gezegd, zolang u maar niet zou worden gerepatriëerd. Het komt alleszins uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en dient het vluchtelingenstatuut u te worden geweigerd.

De documenten die door de Belgische Luchtvaartpolitie in beslag zijn genomen, namelijk uw Turkse identiteitskaart en uw Turks paspoort (zie groene mapje), hebben louter en alleen betrekking op uw identiteit en uw reisweg, gegevens die hier niet ter discussie staan en bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Merk verder op dat uit een grondig onderzoek van de huidige veiligheidssituatie in Turkije (zie kopie die bij het administratieve dossier werd gevoegd, blauw mapje) blijkt dat de PKK in februari 2011 een einde had gemaakt aan het eenzijdige staakt-het-vuren dat de partij in augustus 2010 had afgekondigd. Na het einde van dit staakt-het-vuren waren in het zuidoosten van het land confrontaties tussen de Turkse gewapende troepen en de milities van de PKK vastgesteld. Die confrontaties vonden voornamelijk plaats in de zones nabij de berggebieden bij de grens tussen Turkije en Irak. De Turkse legerbataljons waren hoofdzakelijk opgesteld in de provincies Hakkari, Siirt, Sirnak en Tunceli, waar een verhoogd risico op gewapende confrontaties bestond. De milities van de PKK waren op hun beurt eveneens actief in de provincies Van, Bitlis, Bingol, Elazig, Mus, Batman, Erzincan, Mardin, Diyarbakir en Agri.

Sinds het einde van het staakt-het-vuren had de PKK beslist haar terreuracties in het westen van Turkije te hervatten door aanslagen te plegen op doelwitten die de organisatie zelf "militair en economisch" noemde. De reactie van de Turkse overheid op deze golf van aanslagen was beperkt tot de traditionele conflictzones van het zuidoosten van het land en tot korte militaire acties op het Iraakse grondgebied. Ondanks een tactische wending van de PKK vormden de stedelijke gebieden van het land, inclusief de gebieden in de provincies van het zuidoosten, niet het schouwtoneel van gewapende confrontaties tussen de PKK en de Turkse veiligheidstroepen. Bovendien was gebleken dat de twee partijen (de PKK en de Turkse veiligheidstroepen), die actief waren verwikkeld in gevechten die bleven woeden in de bovengenoemde risicogebieden - merk op dat de gewapende confrontaties in de provincies Hakkari en Sirnak sinds 2011 waren toegenomen - elkaar tot doelwit namen en dat, hoewel er slachtoffers onder de burgerbevolking in die gebieden vielen te betreuren, die gevechten de burgerbevolking niet specifiek viseerden. Sinds de lente van 2013 vonden vredesonderhandelingen tussen de PKK en de Turkse overheid plaats. Die onderhandelingen staan bekend als het Imrali-proces. Op 21 maart 2013 werd tijdens het Newroz-feest een verklaring van Abdullah Öcalan voorgelezen. De leider van de PKK riep op tot het einde van het gewapende conflict in Turkije en sinds die datum kondigde de PKK officieel een staakt-het-vuren af. Op 8 mei 2013 begon de PKK met de eerste terugtrekkingen van haar strijders uit het Turkse gebied, die naar het noorden van Irak gingen.

Het conflict in Syrië, buurland van Turkije, heeft gevolgen voor de huidige veiligheidsomstandigheden in Turkije. Sinds de herfst van 2011 is de Turkse overheid actief betrokken bij dit conflict door openlijk logistieke steun te verlenen aan de Syrische rebellen die vechten tegen de troepen van president Assad in Syrië. Deze steun veroorzaakte grote spanningen tussen de twee landen maar leidde tot nu toe niet tot ernstige confrontaties. De massale komst van Syrische vluchtelingen verstoort het religieuze evenwicht in sommige grensprovincies (zoals de provincie Hatay) en veroorzaakte spanningen tussen de verschillende bevolkingsgroepen. Er dient echter te worden opgemerkt dat er zich tot nu toe geen echt markant incident heeft voorgedaan.

Het huidige conflict in Syrië leidt eveneens tot een stijging van de activiteiten van extreem-linkse organisaties in Turkije. Zij plegen specifiek aanslagen op gebouwen van de AKP-partij of op grootbanken in de grote steden. De organisatie THKP-C-Acilciler wordt ervan verdacht op 11 mei 2013 een bomaanslag in Reyhanli (provincie Hatay) te hebben gepleegd, waarbij meer dan vijftig burgers werden gedood. Deze aanslag moet echter worden beschouwd als een alleenstaand feit en laat geenszins toe te denken dat deze aanslag de oorzaak van een verslechtering van de huidige veiligheidsomstandigheden in Turkije vormt.

Bijgevolg kan op basis van dit onderzoek worden geconcludeerd dat er op dit ogenblik in het zuidoosten van Turkije geen reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een document met vertaling waaruit moet blijken dat hij in Turkije als deserteur beschouwd wordt.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt aan verzoekers asielrelaas geen geloof gehecht om reden dat (i) verzoeker slechts asiel heeft aangevraagd nadat hij geconfronteerd werd met een mogelijke terugleiding naar Antalya hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die zijn land van herkomst heeft verlaten voor een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, (ii) de vaststelling dat verzoeker zonder enig probleem Turkije heeft kunnen verlaten gebruikmakend van zijn eigen Turks paspoort dat hij recent via zijn Turkse autoriteiten legaal heeft ontvangen niet verenigbaar is met zijn verklaring te worden gezocht voor dienstweigering is aangezien het totaal ongerijmd zou zijn dat de Turkse overheid hem in dit geval de toestemming zou geven het land langs legale weg te verlaten en (iii) het totaal niet aannemelijk is dat verzoekers vader hem naar Syrië zou sturen om de Koerden bij te staan in hun oorlog tegen Bashar al Assad aangezien uit informatie over Syrië toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Syrische Koerden gevisieerd worden door de terroristen zoals Jabhat al Nusra en Al Qaeda die tegen het Syrische regime vechten en waarover de president van Iraakse Koerdistan Barzani recent te kennen heeft gegeven de Koerden in Syrië te zullen steunen in de strijd tegen de islamisten.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op geen enkele wijze weerlegt noch dienaangaande een aannemelijke verklaring geeft. Deze motieven blijven derhalve overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het document door verzoeker toegevoegd aan zijn verzoekschrift verandert niets aan bovenvermelde vaststellingen. Het document werd immers opgesteld op 20 augustus 2013. Verzoeker is een maand later vertrokken naar België en heeft bij de aanvang van de asielprocedure hierover met geen woord gerept. De bestreden beslissing motiveerde dienaangaande: *"Het bedrieglijk karakter van uw relaas wordt verder benadrukt door het feit dat u aan het CGVS verklaart dat u vijftien à twintig dagen vóór uw vertrek uit Turkije een document hebt ontvangen waarin staat dat u als 'deserteur' wordt beschouwd - wat des te meer klemmt met uw illegale uitreis - en u alsnog uw legerdienst dient te vervullen (gehoorverslag CGVS, p. 5), terwijl u tijdens het invullen van uw Vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor met het CGVS hier met geen woord over gerept hebt (zie Vragenlijst dd. 27/09/2013 vraag 3 punt 5). Geconfronteerd met deze toch wel zeer opvallende lacune in uw relaas werpt u op dat u wel degelijk gezegd hebt dat u dit document als bewijs hebt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw Vragenlijst is echter voorgelezen waarbij u geen verdere opmerkingen had behalve het feit dat het mogelijk is dat er een rechtszaak is omwille van het niet uitvoeren van uw legerdienst doch bent u dit niet zeker (zie Vragenlijst dd. 27/09/2013 vraag 3 punt 8). Ook aan het begin van het gehoor met het CGVS gaf u aan*

dat het invullen van uw Vragenlijst door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken goed is verlopen, alles correct genoteerd is en u alle essentiële elementen ter ondersteuning van uw asielaanvraag hebt aangebracht (gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). Het niet eerder vermelden van het bestaan van dergelijk document nl. dat u beschouwd wordt als deserteur, doet andermaal afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van dit element binnen uw asielrelaas.” Het document zelf bevat overigens ook geen officiële hoofding maar is een getypte versie die door iedereen kan worden aangemaakt. Dat er zich een (niet-vertaalde) stempel en een postzegel bevindt aan de achterzijde van het document wijzigt niets aan het amateuristisch karakter van de eigenlijke brief. Deze brief wijzigt bijgevolg niets aan het ongeloofwaardig karakter van verzoekers asielrelaas.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte oordeelde de commissaris-generaal dat er op dit ogenblik in het zuidoosten van Turkije geen reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingen. Verzoeker brengt dienaangaande geen elementen bij die aantonen dat de analyse van de commissaris-generaal onjuist zou zijn.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER